

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **B. V.**, zast. JUDr. Petrem Santarem, advokátem, se sídlem Praha 1, Washingtonova 17, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Praha 1, Karmelitská 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2005, č. j. 11 Ca 44/2003 - 71,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna zástupci žalobce JUDr. Petru Santarovi, advokátu, se sídlem Praha 1, Washingtonova 17, **se s t a n o v í** ve výši 2150 Kč a bude mu vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta žaloba, již se žalobce domáhal uložení povinnosti žalovanému vydat rozhodnutí o studijní rehabilitaci žalobce do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Žalobou ze dne 17. 2. 2003, doplněnou dalšími podáními, se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného, který náležitým způsobem nerozhodl ve věci studijní rehabilitace žalobce podle zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 87/1991 Sb.“) v souvislosti s ukončením studia

v Kutné Hoře. Žalobce namítal, že žalovaný přes urgence ve věci jeho mimosoudní rehabilitace nerozhodl, poukázal na usnesení Okresního soudu v Nymburce ze dne 3. 9. 2002, č.j. 7 C 647/94 - 152, kterým byla žalovanému postoupena žaloba žalobce v té části, v níž se domáhal určení že je účasten mimosoudní rehabilitace podle § 18 zákona č. 87/1991 Sb. Dále namítal, že rozhodnutí rehabilitační komise Školského úřadu v Kutné Hoře ze dne 19. 10. 1992, že neshledala důvody pro rehabilitaci žalobce, mu bylo dáno na vědomí dopisem (ze dne 22. 10. 1992), ač měl obdržet rozhodnutí. Dále žalobce uvedl, že poslední úkon před podáním žaloby učinil dopisem (urgencí), který byl žalovanému doručen dne 7. 8. 2002, a je tedy zachována lhůta stanovená v § 80 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že ve věci vedené u Okresního soudu v Nymburce, sp. zn. 7 C 647/94, podal dovolání. Dále poukázal na to, že nejsou splněny podmínky pro podání žaloby proti nečinnosti, neboť poslední úkon Školského úřadu Kutná Hora byl vůči žalobci učiněn dne 22. 10. 1992, a tím byla celá věc vyřešena. Poznamenal, že ze znění § 18 zákona č. 87/1991 Sb., nevyplývá, že by muselo být ve věcech studijní rehabilitace vydáno rozhodnutí, navíc žalobce nedoložil, že by jeho studijní neúspěchy měly politickou příčinu.

Městský soud v Praze se nejprve zabýval otázkou, zda žaloba byla podána ve lhůtě, která je zákonem pro její podání stanovena. Podání žaloby proti nečinnosti správního orgánu umožnil s. ř. s., který nabyl účinnosti 1. 1. 2003. Podle jeho § 80 lze žalobu podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně uplynula lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu, nebo správním orgánem vůči žalobci, učiněn poslední úkon. Soud při posuzování včasnosti podané žaloby vycházel z tvrzení žalobce, že žalovaného opakovaně urgoval o vyřízení předmětné záležitosti (žalovaný tuto skutečnost žádným způsobem nezpochybňoval) a dospěl k závěru, že dodržení lhůty je nutno posuzovat z pohledu úkonu žalobce vůči žalovanému, který žalobce učinil podáním, jež bylo žalovanému doručeno dne 7. 8. 2002, a to i přesto, že se tvrzená nečinnost žalovaného vztahuje k období, kdy podání takové žaloby nebylo zákonem upraveno. S ohledem na skutečnost, že dle tvrzení žalobce nečinnost žalovaného trvá, soud dospěl k závěru, že lhůta stanovená v § 80 odst. 1 s. ř. s. byla dodržena. Po provedeném řízení Městský soud v Praze napadeným rozsudkem žalobu zamítl s tím, že studijní rehabilitace je upravena v § 18 zákona č. 87/1991 Sb. a v souladu s ním se řídí rezortním pokynem ministerstva – „Pokyn k jednotnému uplatňování zásad rehabilitace žáků škol poskytujících střední nebo vyšší vzdělání v působnosti Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR“ ze dne 25. 4. 1991, č. j. 1665/91-SM. Podle tohoto pokynu osvědčení o ukončení studia nebo maturitní vysvědčení vydává ředitel školy, který je současně oprávněn takovéto osvědčení či maturitní vysvědčení nevydat. O studijní rehabilitaci tedy „rozhoduje“ ředitel školy. Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy ČR není oprávněno ve věci studijní rehabilitace rozhodnout, a proto mu nelze v dané věci vytýkat nečinnost. Podle názoru Městského soudu v Praze na tomto závěru nic nemění ani usnesení Okresního soudu v Nymburce ze dne 3. 9. 2002, č. j. 7 C 647/94 - 152, kterým byla žalovanému postoupena žaloba žalobce v té části, v níž se domáhal určení že je účasten mimosoudní rehabilitace podle § 18 zákona č. 87/1991 Sb. Postoupení věci žalovanému soudem mohlo mít pouze ty důsledky, že měl učinit úkony směřující k tomu, aby žalobcem u soudu uplatněný požadavek byl postoupen příslušnému orgánu, který je povinen rozhodnout ve věci, resp. vydat osvědčení (ať kladné,

či záporné). Uložit tuto povinnost žalovanému však soud nemohl, neboť je v rámci řízení o žalobě proti nečinnosti oprávněn správnímu orgánu toliko uložit povinnost rozhodnout ve věci samé či vydat osvědčení, což však v souzené věci ve vztahu k žalovanému v úvahu nepřicházelo. Z uvedených důvodů Městský soud v Praze žalobu zamítl jako nedůvodnou.

V podané kasační stížnosti vyslovil žalobce (stěžovatel) nesouhlas s napadeným rozsudkem Městského soudu v Praze, označil jej za nezákonný, neboť soud podle názoru stěžovatele nesprávně posoudil právní otázku oprávnění účastníka vydat žalobou nárokové rozhodnutí. Soud vycházel z právního názoru, že na základě pokynu účastníka ze dne 25. 4. 1991, č. j. 1665/91-SM, byl k vydání rozhodnutí o studijní rehabilitaci oprávněn ředitel školy, a že tedy účastník není pasivně legitimován být žalovaným. K tomu stěžovatel uvádí, že se při podání žaloby řídil interpretací právních předpisů provedenou několika články státní správy na úseku školství v roce 1992. Dopisem ředitele gymnázia v Kutné Hoře ze dne 2. 6. 1992 bylo stěžovateli oznámeno, že jeho žádost o mimosoudní studijní rehabilitaci byla se spisovým materiálem předána k vyřízení Školskému úřadu Kutná Hora v listopadu 1991. Tento úřad poté dne 27. 8. 1992 dal stěžovateli na vědomí, že jeho stížnosti na postup rehabilitační komise nebude vyhověno a v bodě 4 tohoto dopisu byl s případnými námitkami výslovně odkázán na Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy ČR. Na základě tohoto odkazu se poté stěžovatel obracel vždy na účastníka. Těmito okolnostmi se soud vůbec nezabýval, čehož důsledkem bylo nesprávné posouzení právní otázky žalobní legitimace účastníka a z něj vyplývající nezákonnost rozhodnutí. Závěrem stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů zrušil napadený rozsudek a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 22. 6. 2005 ke kasační stížnosti sděluje, že se ztotožňuje se závěry Městského soudu v Praze, a současně upozorňuje, že z důkazů, které zmiňuje stěžovatel v kasační stížnosti, v žádném případě neplyne jeho příslušnost vydávat jakékoliv rozhodnutí ve věci mimosoudní rehabilitace.

K žádosti stěžovatele Městský soud v Praze usnesením ze dne 1. 6. 2005, č. j. 11 Ca 44/2003 - 91, ustanovil stěžovateli zástupcem pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Petra Santara, advokáta, se sídlem Washingtonova 17, Praha 1.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti, a neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Stěžovatel za důvod kasační stížnosti označil důvod podřaditelný § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto zákonného ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Takové pochybení však Nejvyšší správní soud v napadeném usnesení Městského soudu v Praze neshledal.

Z obsahu spisu vyplývá, že stěžovatel dne 6. 4. 1990 zaslal Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy ČR (dále též „ministerstvo“) přípis, v němž uvedl, že mu v 70. letech bylo znemožněno dokončit gymnázium a požádal o studijní rehabilitaci. Dne 6. 11. 1991 ministerstvo přípisem stěžovateli sdělilo, že ministerstvu zaslala Generální prokuratura ČR stěžovatelovu žádost o studijní rehabilitaci s tím, že není důvod pro podání protestu prokurátora. Současně ministerstvo uvedlo, že žádost stěžovatele o studijní rehabilitaci postupuje Školskému úřadu v Kutné Hoře. Dále se ve spisu nachází dopis stěžovatele ze dne 27. 5. 1992, adresovaný řediteli gymnázia Kutná Hora, v němž stěžovatel uvádí, že na gymnáziu Kutná Hora začal studovat ve šk. r. 1969/70 a prokazatelně mu bylo z politických důvodů znemožněno dané studium ukončit, a proto se na něj vztahuje opatření dle bodu 2 Pokynu Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR ze dne 25. 4. 1991, č. j. 1665/91-SM. Dopisem ze dne 30. 7. 1992 žádá stěžovatel ministerstvo, aby zjednálo nápravu v tom, že Školský úřad Kutná Hora přes stěžovatelovy urgencye jeho žádost nevyřizuje, a navíc neoprávněně postoupil spisový materiál Generální prokuratuře ČR. Dopisem ze dne 27. 8. 1992 Školský úřad Kutná Hora sděluje stěžovateli, že spisový materiál byl Generální prokuratuře ČR postoupen na základě její žádosti pro potřeby prošetření stěžovatelova podnětu. Současně školský úřad stěžovateli sdělil, že materiály jsou již prokuraturou vráceny s tím, že rehabilitační odbor GP ČR neshledal žádný důvod k opatřením, neboť nezjistil v postupu nebo v rozhodnutí ředitelství gymnázia a školských orgánů porušení tehdy platných právních předpisů. Na základě toho považoval školský úřad stěžovatelovu stížnost na postup školského úřadu za vyřízenou s tím, že v případě nesouhlasu s tímto vyřízením stížnosti se stěžovatel může obrátit na Poradní sbor ministra pro personální etiku, který navazuje na činnost ÚRK MŠMT ČR. Přípisem ze dne 3. 9. 1992 se stěžovatel obrátil na předmětný poradní sbor ministra s tím, že požaduje neprodlené opatření v tendenčním postupu Školského úřadu Kutná Hora, kdy stěžovatel zejména nesouhlasí se sdělením ředitelky V., s tím, že tato odmítá projednat stěžovatelovu záležitost s odkazem na Pokyn Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR ze dne 25. 4. 1991, č. j. 1665/91-SM. Ve spisu je dále obsaženo i časově návazné sdělení Školského úřadu Kutná Hora, ze dne 22. 10. 1992, adresované stěžovateli, v němž se uvádí, že rehabilitační komise dne 19. 10. 1992 neshledala žádných důvodů pro rehabilitaci stěžovatele. Dále z obsahu spisu vyplývá, že stěžovatel o svoji rehabilitaci také usiloval cestou žaloby, o níž bylo rozhodnuto usnesením Okresního soudu v Nymburce ze dne 3. 9. 2002, č. j. 7 C 647/94 - 152, a to tak, že žaloba byla v části, v níž se žalobce (stěžovatel) domáhal určení že je účasten mimosoudní rehabilitace podle § 18 zákona č. 87/1991 Sb., postoupena Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy ČR. Následně potom, po nabytí účinnosti s. ř. s, stěžovatel podal žalobu proti nečinnosti ministerstva, o níž bylo rozhodnuto rozsudkem, který stěžovatel napadl nyní projednávanou kasační stížností.

Předmětem sporu tak není věcné posouzení splnění podmínek pro studijní rehabilitaci stěžovatele, nýbrž to, vůči kterému správnímu orgánu měla žaloba stěžovatele proti nečinnosti směřovat.

Studijní rehabilitace je upravena v § 18 odst. 3 zákona č. 87/1991 Sb., v němž se uvádí: *Zrušují se rozhodnutí, jimiž byli žáci a studenti vyloučeni ze studia na školách poskytujících střední nebo vyšší vzdělání a na vysokých školách, pokud se tak stalo*

v důsledku politické perzekuce nebo postupu porušujícího obecně uznávaná lidská práva a svobody. Studijní rehabilitace se řídí pokynem příslušného resortního ministra.

Tímto rezortním pokynem je „Pokyn k jednotnému uplatňování zásad rehabilitace žáků škol poskytujících střední nebo vyšší vzdělání v působnosti Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR“, ze dne 25. 4. 1991, č. j. 1665/91-SM. Z jeho obsahu vyplývá, že studijní rehabilitace se realizuje *vydáním osvědčení o ukončení studia nebo maturitní vysvědčení za stanovených podmínek, přičemž k vydání tohoto osvědčení nebo maturitního vysvědčení je příslušný ředitel školy.* Ve spojení s tím je třeba poznamenat, že témuž orgánu z povahy věci přísluší při nesplnění podmínek studijní rehabilitace *osvědčení o ukončení studia nebo maturitní vysvědčení* nevydat. Právní úprava přitom pro formu rozhodnutí o nesplnění podmínek studijní rehabilitace, či sdělení této skutečnosti žadateli, nestanoví.

Ochrany proti nečinnosti správního orgánu se lze domáhat ve správním soudnictví od 1. 1. 2003, a to žalobou podle dílu druhého hlavy druhé části třetí s. ř. s.

Žalobou proti nečinnosti správního orgánu se tak ve smyslu ust. § 79 odst.1 s. ř. s. *může domáhat ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.* Podle druhého odstavce tohoto zákonného ustanovení *je žalovaným správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.*

Pokud jde o podmínku, že před podáním žaloby musí být vyčerpány prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně účastníka proti nečinnosti správního orgánu, je třeba uvést, že za účinnosti správního řádu z roku 1967, což je i posuzovaný případ, bylo objektivně nemožné naplnit tento požadavek, neboť ust. § 79 s. ř. s. vycházelo z předpokladu existence procesních prostředků, které tehdejší právní řád neobsahoval. Jejich zakotvením disponuje až nový správní řád, s účinností od 1. 1. 2006. Proto nebylo možné ani požadovat po účastníku správního řízení, aby vyhledával alternativní prostředky pro naplnění hypotézy ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s., např. cestou podnětu k postupu dle § 50 tehdejšího správního řádu, který stanovil, *že Dovoluje-li to povaha věci a nelze-li nápravy dosáhnout jinak, správní orgán, který by byl jinak oprávněn rozhodnout o odvolání, sám ve věci rozhodne, pokud správní orgán příslušný k rozhodnutí nezahájil řízení, ač je k tomu povinen nebo pokud nerozhodl ve lhůtě stanovené* (v § 49 odst. 2 správního řádu). Účastník správního řízení, jež je stíženo nečinností správního orgánu, se mohl za popsane situace obrátit na soud ihned.

Pokud jde o „označení“ či „výběr“ žalovaného, zákonná dikce toto svěřuje plně do dispoziční sféry žalobce (*„žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení“*). S ohledem na shora citované znění prvního odstavce předmětného zákonného ustanovení (§ 79 s. ř. s.), by se z povahy věci mělo jednat vždy o takový správní orgán, kterému je při nečinnosti možno uložit *vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.*

Jak bylo výše poznamenáno, s ohledem na dikci § 79 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s dikcí § 50 tehdejšího správního řádu, se účastník správního řízení, jež bylo řízení stíženo nečinností správního orgánu, mohl obrátit na soud ihned, kdy dovodil, že správní orgán, který měl ve věci rozhodnout (tj. správní orgán prvního stupně) byl nečinný (tzn., když

správní orgán příslušný k rozhodnutí nezahájil řízení, ač je k tomu povinen nebo pokud nerozhodl ve lhůtě stanovené v § 49 odst. 2 správního řádu). Na druhé straně jistě nebylo účastníku řízení možné upírat, aby se podnětem obrátil na orgán, *kteřý by byl jinak oprávněn rozhodnout o odvolání*, s tím, že se dožaduje jeho postupu podle § 50 správního řádu. K tomu je však nutno uvést, že takový podnět nebyl svou povahou „návrhem“ na zahájení řízení, resp. na pokračování v nedokončeném řízení u jiného správního orgánu, jehož doručení správnímu orgánu by bylo spojeno s účinky zahájení řízení. Takový podnět byl za tehdejšího právního stavu nejen „nepovinný“, ale také „nenárokový“. I nauka správního práva pro tyto případy stála na pozici, že účastník řízení může podnět k postupu podle § 50 správního řádu podat, nemá však nárok, aby jeho podnětu bylo vyhověno – viz *Mikule, V. in Hendrych, D. a kol.,: Správní právo, obecná část, C.H.Beck Praha 2003, str. 560, dále např. Frumarová, K.: Ochrana před nečinností veřejné správy v českém právním řádu, Linde Praha 2005, str. 63 a násl.* Tehdejší správní řád s „nárokovostí“ takového podnětu nepočítal a tím spíše s jeho příp. uplatněním nespojoval, a ani nemohl spojovat, žádné přímé právní účinky, a to na rozdíl od nového správního řádu, který již se žádostí účastníka o uplatnění opatření proti nečinnosti k nadřízenému správnímu orgánu v případě nečinnosti správního orgánu, který měl ve věci rozhodnout, počítá.

V posuzované věci zcela zřetelně z rezortní úpravy vydané k naplnění příslušné zákonné úpravy, tj. z „Pokynu k jednotnému uplatňování zásad rehabilitace žáků škol poskytujících střední nebo vyšší vzdělání v působnosti Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR“ ze dne 25. 4. 1991, č. j. 1665/91-SM, vydaného k naplnění imperativu § 18 odst. 3 zákona č. 87/1991 Sb., vyplývá, že *studijní rehabilitaci přísluší realizovat řediteli školy*. Stěžovatel však jako žalovaného označil Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy ČR, kterýžto orgán však nebyl příslušný k předmětnému postupu (*vydání osvědčení o ukončení studia nebo maturitní vysvědčení*), a současně nebyl ani v postavení správního orgánu, *kteřý by byl jinak oprávněn rozhodnout o odvolání*. Za tohoto stavu věci je zřejmé, že Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy ČR nemohlo v dané věci konat, tj. vydat *osvědčení o ukončení studia* či *maturitní vysvědčení*, a to nejen jako orgán k tomu příslušný, ale příp. ani jako orgán, který by byl jinak oprávněn rozhodnout o odvolání. Orgánem, který by jinak byl příslušný rozhodnout o odvolání, byl v dané věci Školský úřad Kutná Hora, a ten také ve věci jistým způsobem konal, jak vyplývá ze sdělení Školského úřadu Kutná Hora, ze dne 22. 10. 1992, adresovaného a také doručeného stěžovateli, v němž se uvádí, že rehabilitační komise dne 19. 10. 1992 neshledala žádných důvodů pro rehabilitaci stěžovatele.

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že se při podání žaloby řídil interpretací právních předpisů provedenou několika orgány státní správy na úseku školství v roce 1992, kdy dopisem ředitele gymnázia v Kutné Hoře ze dne 2. 6. 1992 bylo stěžovateli oznámeno, že jeho žádost o mimosoudní studijní rehabilitaci byla se spisovým materiálem předána k vyřízení Školskému úřadu Kutná Hora v listopadu 1991, a tento úřad poté dne 27. 8. 1992 dal stěžovateli na vědomí, že jeho stížnosti na postup rehabilitační komise nebude vyhověno a v bodě 4 tohoto dopisu byl s případnými námitkami výslovně odkázán na Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy ČR, a na základě tohoto odkazu se poté stěžovatel obracel vždy na účastníka, tato tvrzení se s ohledem na shora citovaný obsah spisu jeví poněkud účelová.

Především je třeba poznamenat, že z žádné písemnosti založené ve spisu nevyplývá, že by byl ve věci meritorního řešení studijní rehabilitace stěžovatel odkázán na ministerstvo.

Skutečností je, že stěžovatel se ještě před přijetím zákona č. 87/1991 Sb. obrátil se svojí žádostí o studijní rehabilitaci na ministerstvo, a ministerstvo dne 6. 11. 1991 přípisem stěžovateli sdělilo, že žádost stěžovatele o studijní rehabilitaci postupuje Školskému úřadu v Kutné Hoře. Stěžovatel si poté opakovaně stěžoval ministerstvu na postup školského úřadu. Stejně tak lze z obsahu spisu dovodit, že stěžovatel byl školským úřadem informován, že daný úřad nemůže ve věci rozhodovat s ohledem na Pokyn Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR ze dne 25. 4. 1991, č. j. 1665/91-SM. To výslovně vyplývá z přípisu dne 3. 9. 1992 samotného stěžovatele, kterým se stěžovatel obrátil na poradní sbor ministra školství, mládeže a tělovýchovy s tím, že požaduje neprodlené opatření v tendenčním postupu Školského úřadu Kutná Hora, kdy stěžovatel zejména nesouhlasí se sdělením ředitelky V., s tím, že tato odmítá projednat stěžovatelovu záležitost s odkazem na Pokyn Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR ze dne 25. 4. 1991, č. j. 1665/91-SM. V časové návaznosti na tuto stížnost stran nečinnosti školského úřadu ve věci stěžovatele potom školský úřad ve věci konal a stěžovatele o svém stanovisku vyrozuměl. Tento postup školského úřadu je možno vyložit i tak, že vzhledem k opakovaným stížnostem stěžovatele na postup v jeho věci, konal namísto ředitele školy, jako orgán, *který by byl jinak oprávněn rozhodnout o odvolání*. Stejně tak je třeba poznamenat, že ani ze skutečnosti, že školský úřad dne 27. 8. 1992 stěžovateli sdělil, že se má s případnými námitkami obrátit na ministerstvo, nijak nevyplývalo, že ministerstvo má ve věci meritorně konat, tj. vydat *osvědčení o ukončení studia* či *maturitní vysvědčení*, neboť toto sdělení školského úřadu, jak vyplývá z obsahu spisu a souvislostí věci, je uvedeno ve spojení s vysvětlením, proč byl spisový materiál ve věci stěžovatele zapůjčen Generální prokuratuře ČR, na což si stěžovatel stěžoval ve svém podání ze dne 30. 7. 1992, a nikoliv ve spojení s meritorním rozhodováním ve věci studijní rehabilitace stěžovatele. Nelze tedy přisvědčit námitce, že se při podání žaloby řídil interpretací provedenou několika orgány státní správy. Naopak je zřejmé, že mu byla známa existence a obsah Pokynu Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR ze dne 25. 4. 1991, č. j. 1665/91-SM, z něhož zcela jednoznačně vyplývá, že konat ve věci studijní rehabilitace má ředitel školy, a měl-li stěžovatel zato, že v jeho věci došlo k nečinnosti, měl jako žalobce za žalovaného označit tento orgán. To tím spíše, že byl v řízení zastoupen ke své žádosti soudem ustanoveným advokátem k ochraně svých práv.

Jestliže tedy Městský soud v Praze žalobu zamítl jako nedůvodnou proto, že shledal, že Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy ČR není oprávněno ve věci studijní rehabilitace konat, tj. vydat *osvědčení o ukončení studia* či *maturitní vysvědčení*, a proto mu nelze v dané věci vytýkat nečinnost, postupoval tento soud v souladu se zákonem.

Nejvyšší správní soud tak neshledal, že by Městský soud v Praze v posuzované věci nesprávně posoudil právní otázku oprávnění žalovaného vydat žalobou nárokové rozhodnutí. Naopak se Nejvyšší správní soud plně ztotožnil s napadeným rozsudkem městského soudu a v dalších podrobnostech odkazuje na jeho odůvodnění.

Proto nebyla kasační stížnost shledána důvodnou a musela být podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítnuta.

Účastníkům nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, protože stěžovateli, který neměl v řízení úspěch náhrada nákladů nepřísluší, a žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ostatně ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil (§ 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s.).

Zástupci stěžovatele JUDr. Petru Santarovi, který byl ustanoven soudem pro řízení o kasační stížnosti, náleží odměna za dva úkony právní služby po 1000 Kč, a to příprava a převzetí zastoupení a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s ustanovením § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], k nimž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 75 Kč ke každému z úkonů – celkem 150 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/996 Sb.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. května 2007

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu